

K·MEO

JOC DE NENS

Un alt funcionari francès falsifica documents per la policia patriòtica

Je suis Jean Michel Pillon. Alt responsable de la Duana francesa. Vigilant atent i amatent de la seguretat del nostre sagrat territori. No és que sigui massa espavilat, si ho fos ocuparia un despatx en algun ministeri i no una garita de frontera, però si vaig sobrat per treure suc a la meva feina. Per les meves mans han passat milions d'ampolles d'alcohol i de paquets de tabac, i molts han quedat per camí a l'armari d'alguns amics. El gran salt, però vaig fer-lo quan els espanyols em van connectar. No més alcohol, no més tabac, alta política tot. Lluita aferrissada per la democràcia.

Va ser fàcil guanyar-me la confiança dels espanyols. A l'Agenda tinc contactes del bo i millor de l'advocacia espanyola, la policia, els estaments bancaris i darrerament la policia patriòtica que són com els altres però més fatxendes. Hi ha

una constant que els caracteritza a tots, són tontos. Molt tontos. Els pots enganyar com a nens. Els dius que a França dos i dos fan cinc i corren al seu superior donant l'exclusiva. No sé com s'ho fan... Potser l'excés de confiança.

La Policia i els serveis secrets espanyols saben que poden enderrocar el règim més representatiu espanyol, donant només un cop a la taula, ni cal que desenfundin. I això ells ho aprofiten. Després d'anys i anys fent el que volen sense control ni censura, com poden imaginar que algú no es creurà la seva versió. I si no se la creuen, pitjor per ells.

La impunitat dona molta força i els que tinc a l'Agenda estan tan vacunats que

- Només faltaria que els refugiats sirians o africans vinguessin per menjar-se el pa dels refugiats espanyols i hongaresos

cap veritat els afectarà. De tota manera, una mica de cura professional sí haurien de tenir-la. Jo mateix en el cas Trias, em feia vergonya de mi mateix. Pillon, treballa una mica més, em deia, però els dies se'm van tirar a sobre i vaig omplir la paperassa a correuita. Allò ni era un informe ni era res, però el contents que van quedar, el temps que el van fer servir i el que podríem haver-lo utilitzat si no fos perquè es van filtrar els errors. El que deia, són tontos. Jo soc francès, és una altra cosa. Joestic jubilat i tinc una llar de foc a la sala per si he de cremar l'Agenda.

GARSA PROSTÀTICA

ESTRIPATERROSSOS EMPRENYATS

Protestes dels pagesos de mig Europa

La terra havia estat fins no fa gaire, la matèria primera de la que tirava un país per prosperar. La terra era el diner i els terratinents els homes rics i de prestigi i els altres -com ara- els pencaires.

Però les coses canvien. A vegades massa perquè enlluernats per la indústria i el benefici, els governs han anat abandonant la pagesia. Una vida massa atzarosa té l'agricultura. Necessita aigües i temperatures i estacions puntuals... La indústria produeix sota teulat sense més enemics que la competència. Per això, fa molt temps que l'agricultura ha quedat com la germana pobre de les produccions nacionals. I només quan les crisis s'han fet del tot insuportable pel sector, els governs corresponents han respost amb ajuts puntuals. Ara una subvenció, ara una rebaixa del gasoil, o una petita millora social. El que mai no ha proposat l'Estat és alleugerir tramitacions, limitar l'acció intermediària o obligar a les empreses el pagament just pel material que reben dels

agricultors. Això no.

El sector, s'ha anat conformant, com si ells mateixos no veiessin més solució que l'abandonament de les terres per construir més indústria, la renúncia dels fills a seguir el negoci familiar, o el progressiu empobriment del seu nivell de vida.

Fins que algú diu prou. I ara sembla que l'Europa rural ha dit prou alhora. Alemanya, França, Anglaterra, Bèlgica, Polònia... es manifesten amb una força inusual. I, ara sí, els governs sembla

que se'ls prendrà seriosament. Primer amenaçant-los, perseguint-los... el de sempre. Després amb un petit intent d'aproximació, el just per demostrar la voluntat dels polítics a pactar i posteriorment, signant un pacte del que no se'n complirà ni una desena part.

La pagesia s'hauria de treure el complex d'inferioritat que li proporcionen els pantalons de pana i la gorra. No hi ha cap vaga tan poderosa com la dels que omplen el rebost dels que després els hi fan la punyeta. Que ho sàpiguen.